

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ביאת משיח זה דבר נורמלי, וזיון שמשיח עדיין
לא בא מוכרחים לומר שחשולם איננו נורמלי

ראו עמוד 6

ערב שבת קודש פ' בהר-בחוקות
חיי' תהא שנת נפלאות טובה

רנ"ו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

במהלך שנת הלימודים האחרונה (2008) נהניתי מאחד מהפרקים המשמעותיים ביותר שלי. פרק זה נקרא "התמודדות עם אתגרים" והוא נחשב לאחד הפרקים המרכזיים ביותר. הפרק עסק בהתמודדות עם אתגרים שונים, וכלל מספר פרקים משמעותיים. הפרק נחשב לאחד הפרקים המרכזיים ביותר, והוא נחשב לאחד הפרקים המשמעותיים ביותר. הפרק עסק בהתמודדות עם אתגרים שונים, וכלל מספר פרקים משמעותיים. הפרק נחשב לאחד הפרקים המרכזיים ביותר, והוא נחשב לאחד הפרקים המשמעותיים ביותר.

תוכן העניינים

- 3 צרות של עשירים / משירות ל"ג בעומר תשל"ח
דבר מלכות / משיחת ל"ג בעומר תשל"ח
- 6 מה נורמלי ומה לא? / קטעים נבחרים בענייני נאולה ומשיח
פניי נאולה / קטעים נבחרים בענייני נאולה ומשיח
- 10 דבר ראשון - התועדות / פתגמים קצרים בענייני משיח ונאולה
ניצוצות של משיח / פתגמים קצרים בענייני משיח ונאולה
- 11 לא יתכן שלום בר-קיימא הבנוי על גזל / שיחות בענייני שלמות חכם הארץ
וילחום מלחמת ה' וניצה / שיחות בענייני שלמות חכם הארץ
- 14 היכן כותב הרמב"ם טעם / מענה הרב לישאלה בשיחת ל"ג בעומר תשמ"ח
מת"ק - פרסום ראשון / מענה הרב לישאלה בשיחת ל"ג בעומר תשמ"ח

מערכת "יחי המלך"
 באר"ה ב': 383 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
 טל: (718) 778-6670
 באר"ה ק': שביל האמונה 9 קרית שמואל, חופה טלפקס': (04)840-3153
<http://www.moshiach.net/blind>
 יוצא לאור ע"י תלמידי ה"קבוצה", "חוקלי בית דוד"
 שיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

צרות של עשירים

אע"פ שיש לך רצון להנות מכספו רבו, שלכן לא איכפת לך להשאר בגלות, והוא מוותר על כל העניינים וכו' – אבל תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקומם: ■ וזעקים הגבירים: התתכן, הוא התיגע כל כך הרבה לאסוף דולרים, והוא התביא אותם ככנק – ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלך לא מתפוס שום מקום, היות ואז לא יצטרכו את הדולרים ■ יאמר לך: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו? זה כבר לא משבע המהלכת: ■ הרי סוף-כל-סוף התמנות עליו, וסוף-כל-סוף צריך להוציא מהגלות שלך (אצל הדולרים) ■ משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח – בלתי מוגה בתרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

.. כאשר יהודי נמצא בגלות, הרי העבודה עם עצמו לצאת מהגלות – למרות שהנשמה אמונה לא הלכה כבר "שיניה עמה", לא משאירים אותו לגלות, אבל הגוף הרי נמצא בגלות, ז"א לבד, שאז הוא יכול לחשוב כיצד יוכל לשלל את ענין הגוף נמצא בגלות, להסתדר ("יד אײנקערן") עם כל והבעה"ב עליו הוא שר המדינה.

ואח"כ זה משתלשל בפדטי הגוף – ואין יתנה הראש של הגוף, ואין יתנה חלק האמצעי של הגוף שזה קשור עם הדגש שובל, וכיצד ינה הגוף בונה למעשה בפועל – שאלו הם פדטי הגליית של גלות בבל, מדי, יור ודומי, שאין כאן המקום להאריך בה.

וע"ז אומרים לו ש"הקב"ה עוזר", ובמילא ינה אפלי שהוא לא שיק לענין הגלות, ומכיון ש"שיניה עמה", אזי כשם שהוא בטוח שהקב"ה יצא

זוהי ה"החנה" שישנה כשנמצאים בגלות, שמכיון שחיים בין אומות העולם ובאופן של גלות (לא רק בני ישראל שנמצאים בח"ל, אלא אפי' בני חדרים בארץ הקודש) – אזי תחת הגוף היא שעליו להתנהג כמו הגוף של השני, שהשני הוא אינו – יהודי.

שהוא כללות הענין ד"גלו למערים", שהוא מעמיד את עצמו במדידה והגבלה, בהתנהג דמיערים – עכ"פ בנוגע להגוף.

ועל כך אומרים לו, שעוד קודם

הילך כותב הרמב"ם טעם

לפנינו צילום נוסף (מוקטן) מחלקו השני של מענה כ"א אדמו"ר מלך המשיח של"ט"א לשאלה בשיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ה [את המענה כתב הרבי בחלקים ע"ג השאלה. חלקו הראשון נדפס במדור זה בשבוע שעבר]

(המענה שולב בתוך השיחה בהתוועותיות תשמ"ה ח"ג ע' 2001)

להלן פיענוח הכת"ק:

- 6) כי עד אז לא הייתה מלחמה כלל (מפורש במרא) וגם כבוש לא הי' כלל.
- 7) יריחו הייתה נפחד מפורש בדברי רחב.
- 8) ע"ז לא צריך ראי כלל – כי לא הי' חרב וקשת וכי"ב.
- 9) ברובם ככולם דהלכות לא כתב הטעם כלל (ורק במקום שדרש כשנמיה להמקום לעוד ענין ולמוד).

בזכות האוצרות

- יש לך נמ"ק נדיר מהרבי מלך המשיח?
- יש לך אגרת שעדיין לא נדפסה?
- כאלו המקום זהו הזמן לפרסום?
- צלצל עוד היום לטל: 04-840-3153
- באר"ב: 778-6670 (718) ותזכה את הרבי.

זה שיביא את השלום!

– לא יתכן שלום של קיימא כאשר הוא בני על גזל; ולא יתכן שלום של קיימא כאשר הוא בני על ענין שמעמיד בסכנה אפילו יהודי אחד, על-אחת-כמה-רכמה ענינין שמעמיד בסכנה כמה וכמה מנבי-ישראל, היה-לא-תהיה; ולא יתכן שלום של קיימא כאשר לא קיים צד שני שאיתו ניתן לדבר – כיון שעם סעודיה לא מדברים; ועם כל אלה שנמצאים בצד המזרחי [– עירק, אירן וכי] – לא רק שבפועל לא מדברים איתם אלא הם אומרים שאינם רוצים כלל לדבר איתנו; היחיד שמדבר איתנו זה מי שנמצא בצד המערבי [–מצרים], ואפילו שהוא ידבר ויחתום בשם מי שנמצא בצד המזרחי – אין לזה כל ממשות, ובפרט, שספק גדול אם הוא ידבר ויחתום בשמם.

למעמד ומצב זה קוראים ”עצמאות”..

ולמעמד ומצב זה קוראים ”עצמאות” – בזמן שזוהי גלות גדולה עוד יותר מהגלות שבה היה נמצא יהודי עני, רחמנא-ליצלן, בישוב קטן ברוסיה או בפולין;

אזנו יהודי ריעד מנוי, על-אחת-כמה-רכמה ויהיו לו ”כפתורים” (כפי שקולו לזה אז) – אבל לפחד הזה הייתה סיבה, כי אם היה עולה ברצון המנין לרת לו מכה לא היה מי שיעצור בעדו.

אבל לעת, מוזמנים את המנין שיצוא ליחודים ויהיה שם ’בעל-הבית’, ושם ’יתוכחי’, איתו, ויאמרו לו: אמנם ”אחינו אתה”, אתה איש צדק וישר וטעונתן ומצדקתן אבל אין בלידה, אתה הרי מוכרח להבטיח משהו וכו’ – אז לכל-הפחות תן חיון... ויתירה מזו: תבטא בדיבור שאתה מרוצה. ותובעים ממך יתירה מזו: תיתן נשק למדינות שמסביב וליחודים תיתן לכל-הפחות שגליש מזה!

– שידוע לכל, שלאחר כל ההפלאות על כך שנתנו ליהודים כלי-נשק, נתנו כמה פעמים כמה לצד שכנגד, רק שלא מספרים על כך; עד שכאשר אחד מאנשי-הצבא פלט מלה בנושא זה (שלא יכולים להכחישה מפנין שזו האמת) – מרשיעים’ על כך שלא היה לו רשות לומר כזה דבר!

מדובר על ענינין של פיקוח-נפש – ומתוכוהים האם מותר ללות את-זה, או שצרכים לזמות ש”שלים עליו”, ולזמות ששלום של קיימא יהיה על-ידי שימסדו עוד שטח מארץ ישראל, עוד ענינין מתורת ישראל, ועוד ענינין מבני ישראל!

.. וכמדובר כמה פעמים, זהו ענינין של פקוח נפש, שפקוץ” דוחה את כל הענינים, וגם אנינם-יהודים מבנים ענין זה. זה לא חידוש של התורה שעדיין לא נמשך בעולם, אלא גם השבועים אומות אחרים שענין של פיקוח נפש דוחה את כל החשבונות – ואעפ”כ לא טוענים טענה זו.

(תרגום חפשי משדות ז”ג במסמך ה”חשד”ר – בחדר תנועה)

מהגלות כך הוא בטוח שהוא עצמו יצא מהגלות.

עם יהודי שני ביותר להט, כדי שהגאולה תבוא בהקדם האפשרי – עתה הוא רוצה לנוח, הוא יהודי עיפי (”א פארמאטעטרטער איד”) מהתשע-עשרה מאות שנה של גלות, במילא, שיעתו לו לישון בנחת בימי הגלות האחרונים, בכדי שהוא יקום לביאת משיח צדקנו טורי ועדני.

הוא מוחל על כך שהגאולה תבוא רגע קודם, לא איכפת לו שהגאולה תהי’ רגע מאוחר יותר – אבל ברגעי הגלות האחרונים הוא רוצה להנות מהרחבת שישנה בארצות הברית, הוא רוצה להנות מספי.

הוא לא משתמש בכסף, הוא רק יושב וסופר את הניירות (”די פאפירלאץ”) ומחשב כמה דולרים יש לו בבנק – אזי הנאה יש לו מבין?

.. אמורים לו, שאע”פ שיש לו רצון להנות מסכפו וכו’, שלכן לא איכפת לו להשאיר בגלות, והוא מוותר על כל הענינים וכו’ – אבל תיפק מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום!

זעיקים הגבורים: היתכן, הוא התייגע כל כך הרבה לאסוף דולרים, והוא חביבי אותם בבנק – שנותן לו וכך אחרים (אחוז אחד יותר מהבנק השני) – ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלו לא תתפוס שום מקום, היית ואז לא יצטרכו את הדולרים, כיון שיהי’ ”לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לישמוע את דברי ה’” – יאמרו לו: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו?! זה כבר לא מטבע המהלכת!

מהגלות לא יצא מהגלות, הוא עומד בזה בידוע שדבר בטוח הוא שבידאי יצליחו בהו. ולאחר מכן זה משתלשל בכל פרט במיוחד: בשכל, ברגע שכל ובשכל ורגע הקשורים עם מסקנא בנוגע לפועל, עד למעשה בפועל – שבכל ענין וענין ”שכינה עמהם”.

זהו פועל עליו שלא יהפוך להיות ”משוקע” (ובטל) בגלות, אלא ארדבא, לעמוד בתוקף, ולעשות כל התלוי בו בכדי לקרב את הגאולה.

זהו נותן חיזוק נוסף ונתנת כח נוספת בעבודת האדם: אפי’ באם הוא מוותר ח”ו וצויעק – מה כל הרעש (”דער גנוואלד”) שהוא ישאר עוד רגע אחד בגלות, ועליו להתאמץ ולשנות את טבעו, ולעסוק בענינים של יהדות הן בהקשור לעצמו והן בענין דהפצת היהדות והתורה בהקשור להודי שני.

לאחרי שנמצאים כבר בגלות תשע עשרה מאות שנה, לא איכפת לו להיות עוד רגע בגלות, רק שייכל לישון בשקט ברגעי הגלות האחרונים, הוא לא רוצה להתאמץ, הוא כבר עמל מספיק, עכשיו הוא רוצה לישון. ובמילא – הוא טוען – שלא ניגע אותו ונאמר לו שהוא מוכרח להוריד זמן משינתו עבור לימוד תורה, הוא מוכרח לקיים מצוות בהידור, שלכן עליו לכת עוד כמה דולרים לענינים

במילא הוא צועק שגינתו לו לחשאר עוד מעט בבלות, כיון שהוא רוצה להנות מכספו עד שאלו המפרסמים את הרשימה כמה מלינונים ישנם בארה"ב, יכניסו גם אותו ברשימה זו – עקב זה כדאת לו האלותו

... שבאשר הוא עומד בבה מעמד ומצב, הוא מתחנן ורוצה להשאיר עוד בבלות, כדי שיוכל להנות מכספו וכי – איז מפני שהקב"ה הוא עצם הטוב, וטבע הטוב להטיב, הוא מוותר לו (גיט ער אים נאדל"), וכידוע הפירוש שהפטרונים מפשיים על משי"כ פתוח את ידך ומשביע לכל חי רצון", שהקב"ה נתן לפי הצון של כל בעל חי, אפי' כשהצון הוא עקום, הקב"ה מוותר לו.

אך הרי סוף-כל-סוף והמנות עליך, וסוף-כל-סוף צריך להוציא מהגלות שלו (אצל הדולרים) – מספרים לו של רגע שהוא נמצא בבלות איז "שכינה עמהם", הקב"ה נמצא בבלות יחד איתו, כיון שהוא נמצא בבלות. ואין ענין יוצא מדי פשוטו – זהו לא ענין של דרוש או פסטיל, ולא ענין שרוצים לשכנע בו משהו בכדי שיהי' לו לב רגוע – זה ענין שכתוב ב"תורת אמת", שבאשר יהידי נמצא בבלות, הוא מחזק יחד איתו את השכינה בבלות, הוא מחזק בבלות את החלק אלקה ממעל ממש".

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בתניא בנוגע לעבדיה, שאפי' כשהו רק "לפי שעה", זה "כמשל האוחז בראשו של מלך ומוריוזו למטה וטומן פניו בתוך וכו'".

ולכן צריכים לענות להם את המענה שרשי"כ כבר אמר לפני כמה מאות שנים, בשם "דבי יצחק", ועל-מנת שיפריסמו מענה זה.

ועד כדי-כך שרשי"כ פירסם זאת בזמנו, בזמן שהיו גזירות חלי גדולות, רחמנא-ליצילן, וגד עם ישראל, ורשי"כ ידע מהו אע"י-יהודי, והוא הראה כיצד אפשר ליישב דעתו של גוי בטענה על-פי תורה.

הוא הוא זה שיבא את השלום...

בזמנו של רשי"כ הרי הלי המסעות [הצלב] וכי, אז היו כל הענינים שגששו ליהודים כדוגמת מה שנגעשה בדורנו זה בגרמניה, היה-לא-תהיה – ובכל זאת אמר רשי"כ לילד "בן חמיש": מאחר שיש לך עסק עם גויים, איז כאשר יאמר לך גוי "לסטים אתם" – כבשתם שטח אדמה מה'קוזק הנגז' – תנעה לו (לא סתם ענינים, אלא) את המענה שנכתב בתורה ש"כ"ש מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים", כפי שרשי"כ מביא בתחילת פירושו על התורה.

ומכיון ש"תורות אמת" אומרת שיענו מענה זה, איז דבר ברור הוא שסוף-כל-סוף זה יצלח.

וכמדובר כמה פעמים, כבר נתנו את כל התשובות השונות והמשונות שרק יכולים להיות, חוץ מתשובה אחת ויחידה הכתובה בתורה (ואתה יודע כל אחד, אפילו מי שלא למד בשיבה או ב"כולל" אלא שהלך ל"חדר", ותחנף אמרו לו את המענה שעליו לענות ל(טענת) הגוי. [בפירוש רש"י ח"ל]. שתשובה זו נדפסה לפני מאות שנים, וכמה וכמה דורות לפני הדפסתה היא כבר הייתה כתב).

ולמרות זאת – זו התשובה היחידה שמתבטיישים לענותו!! ועד כדי-כך כפול וכפול חושך הגלות, שבאים המבולבלים וטוענים שהדיבורי' על מסירת שטחים מאין ישראל לגויים הם דרך הצדק והישר, וזו הדרך שתביא לשלום – בה-שעה שהקב"ה אמר שעל-די-זה עושים את הגוי למלך, כי כאשר היהודים מחזיקים בארץ ישראל מקימם הגוי את רצון הבורא ש"נטלה מהם ונתנה לנו", וריקא מתעקשים לעשות את הגוי למלך, שחזיק בדבר שאינו שלו.

... ואף-על-פי-כן טוענים שבתנ"כ מסור כל מה שהוא רוצה, וכמדובר כמה פעמים, שהו פוגע מיד (לא בעוד כמה שנים) בטחתו ובפיקוח-נפש של כמה וכמה מבני-שכני-ישראל.

יהודי שנמצא בהלך-רוח כזה – צועק ואומר שהוא המנהיג של כמה וכמה מבני-ישראל והוא זה שצריכים לעשות כפי מה שגורא בעניניו, והוא הוא

לא יתכן שלום בר-קיימא הבנוי על גזל

בפסוק ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "רחי המלך" בתחילת פירושו על התורה (שהיא ההתלה לכל העינים) אומר רש"י, שכתוב במדרש שיגיע זמן שאמות-העולם יטענו שארץ ישראל שייכת להם. ומן הקל אל הכבד: לכתחילה אומרים שתלך פלוני ופלוני מאי"י שייד להם, ולבסוף אומרים שכך אי"י שייכת להם.

והם אומרים, שטענתם אינה נגד הישר, חס-ושלום, אלא ארבה, בכ מתבטא הצדק והישר: מכיון שאסור לעשות שום עוולה ואסור לגזול, אם-כן – טוענים הם – "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים"; [שתשבעה גוים הם כללות השבעים אומות].

דחינו: הם טוענים שאין הם רוצים לקחת משהו או לעשות עוולה, אלא ארבה: הם אנשים צדיקים, ורדפי שלום ורוצים דקא שלום, ששלום קשור בכך שלא עושים שום עוולה לאדם שני; במלא, טוענים הם כלפי היהודים "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים".

אומר רש"י לתינוק, "בן חמש למקרא", אם יטענו טענה כזו, צריך לענות להם: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראו ונתנה לאשר ישר בעיניו, בראו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו". זוהי התשובה של "תורת אמת" – שאם רוצים להציל את פלוני מענין של היפך הקיים שלו, צריכים לדאוג שלא ילך נגד רצון הבורא ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" (לכני-ישראל עם קרובו) באופן של "עחלת עולם".

וכאשר יהודים מצגיגים את הטענה, שמכיון שצריכים לנהוג על-פי צדק ואסור לעשות שום עוולה, אך אומרים שלא ימסרו "אף שעל" – צריכים לדעת שבכך הולכים נגד "תורת אמת" שנקראת "תורת חיים" – הוראה בתרים, כיצד צריכים להתנהג בחיי היום-יום, על-אות-כמה-יכמה בענין שונגעו לרבים.

ואם רוצים להבטיח שלצד שכנגד לא יהיו עינים מאוד בלתי רצויים – צריכים למנוע מהם ללכת נגד רצון ה' שהוא ברא "את השמים ואת הארץ". דוקא כשאומרים לנוי את האמת – מצליחים לפעול שהמענה יתקבל אצלי. אך כשמחתלים לענות לו דברים אחרים – מכיון שהם אינם אמת, ואין בהם את הענין של "אמת מארץ תצמח", לכן אין בהם את הענין שלפני האמת כולם מתבטלים.

מה נורמלי ומה לא?

בתרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "רחי המלך" כאשר כל היהודים מתאספים יחדיו – ורחי "עמו כולם צדיקים" – נעשה מכולם צדיק אחד גדול צדיק אחד, "מיוחד שבעדרו", אזי, כאשר כולם בחד גווים ומברזים בגלוי ובקול רם שמשיח יבוא "נאו", באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובניתיים – באדיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאנו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק] – ודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אמר ויקם לך".

שמשיח בא "נאו", ו"מיד הו גנאליו".

וידוע הסיפור עם הצ"צ, שבאסיפה בפטערבורג עם שרי המלוכה, הוא התייצב מתוך מסירות נפש ודיבר לפניהם בתוקף ובחריפות, שאלו אותו לאחמ"כ – הר"ש לו עדה של חסידים, א"כ כיצד יכול הוא להתייצב כך במס"נ? הוא ענה: שתי תשובות ברב – בסגנון הש"ס – תירוץ ו"אכבעת אממא": א) יש את הילדים. ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו – הם יכולים לפעול הכל.

ועד"ו בעינינו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול וגוה"ם ומברזים שמשיח יבוא תיכף ומיד – ודאי שזו נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים.

והולכים ביחד עם משיח צדיקינו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בבית"מק.

והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור", ויקוים "זרוי מלכים אומניו ושרותיהם מיניקותיו",

והעולם יהי' עולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמשיח עדיין לא בא, שזה שמשיח עדיין לא בא – זה לא נורמלי; ביאת משיח עדיין זה דבר נורמלי, ומכיון שמשיח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם אינו נורמלי –

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בנאולה האמתית והשלמה, בקרוב ממש ובעולא דידן.

(מיוחד ש"פ בתחזותי ה'תשע"א - בבתי מוטה)

"כאשר נושבת רוח, הוא עושה שרוח זו תנשוב את ה"ענני שמיא"
 תרגום הפשי משיחה שנרשמה ע"י "ועד הנחות התלמימים"

לאחרי שהקב"ה שם ("ארגינגשטעלעס") את בני ישראל בגלות – צריכים הם לנצל זאת לטובת.

עצם הדבר שהודי עדיין בגלות הוא מעד טעם לא ידוע, לא ידעים את הסבה האמיתית של הגלות – שהרי כבר "כלו כל הקציץ", וכבר מספן הגניע זמנה של הגאלה, ואעפ"ל הקב"ה מחזיק אותנו בגלות...

למרות זאת מוצלים את רגעי הגלות האחרונים ואת המרוחת ("די ביטערקייט") שבהם – לטובה!

– ח"ץ שישנה מרירות; חיי

כאשר כל היהודים באים
 יחד ונעשים צדיק אחד גדול

וגוררים ומכריזים שמשיח

יבוא תיכף ומיד – ודאי

שזה נפעל בפועל

ובזה נחנת האפשרות ליחודי,

שיוכל להראות מיד מהו יחודי –

שבאשר נושבת רוח, הוא עושה שרוח זו תנשוב את ה"ענני שמיא", כדי שהודי יוכל להגיע הכי מהר עם ה"ענני שמיא" לגאלה האמיתית והשלמה!

(משיחת ר"ח סיין היזשעס"ח - בכתי מנחה)

להתבונן ולצייל לעצמו את מצב הגאלה

כדי שיהודי יוכל לעבוד עבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות כדבעי, צריך להיות מעמד ומצב של מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, שמחה וטוב לבב כל, כפי"ש הרמב"ם בנוגע היעודים המשמיים שבתורה (כולל היעודים שבפסולתו) ש"הבטיחו בתורה... שיסיר ממנו כל הדברים המונעים אותו שובע ושלום וישפיע לנו כל הטובות המחזקות את ידינו לעשות התורה, כגון שובע ושלום ורובי ספי וזהב, כדי... (ש)נשב פנויים ללמוד בחכמה לעשות המצוה כו", וממשיך, "ומפני זה נתאוו כל ישראל... לימות הפשיח, כדי שינוחו ממלכות שאינו מיוחלת להן לעסוק בתורה ובמצוות כהגון, ומצאו להם מרגוע וירב בחכמה כו'".

לכל ראשון – התועלות

... ויה"ר שזו תהי' הכנה קרובה להתועלות שמשיח יעשה מתי שהוא יבוא.

כאשר משיח יבוא הוא ודאי יעשה דבר ראשון, התועלות דקהל גדול ישווב הנה, התועלות של דוד מלכא משיחא (שאומר – שמרה נפשי כי חסיד אני, ותהלתו בקהל חסידים גו' יעלוז חסידים).

(תננים חפשי מסירות שי"פ בחזקתו היזשעס"ח - מנחה)

תפקידים של ה"סוסים"

... ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת – הלי ידוע הפתגם שמתבטח של חסוס אודות ה"תב"י" אנה משנה את המציאות שאודותי" חושבים ה"הנכמים" היזשבים בעגלה... ואודבה – תפקידים של ה"סוסים" לסייע ולהביא את הנכמים למחוז הפנים, אלא שיש צורך להכות את הסוסים ("שמייסן די פערד") – ב"מקל נועים" כמובן, וכי' הגידסאות שבדבי: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שתתבטל "סוסיותם" ("זיי זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת – כאשר נמצאים במצב של נשמת בגופים!

(משיחת שי"פ בחזקתו היזשעס"ח - בכתי מנחה)

ישנה הגאלה בפועל, ונמצאים באמצע הענין

... והעיקר – שכל זה יהי' בריאות,
 ויתירה מזה – שאין צורך ב"זריות" (ששייך לומר רק בענין שצריך לבוא בעתיד, שיבוא באופן של זריות), מכיון שכבר ישנה הגאלה בפועל, ונמצאים באמצע הענין, ועד לאמצע שהוא באופן של שלמות, ע"ד אמצע החודש, ש"קיימא סיהרא באשלמותא",
 ובפסות – גאלה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו בתכלית הריאות, "לא עיכבן המקום כהרף עיין", תיכף ומיד ממש.
 (משיחת שי"פ בח"ב, מנחה"ח סיין היזשעס"ח - בכתי מנחה)

הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה

דובר כמ"פ שדורנו זה הוא דור האחרון של המלח דור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ובענין זה יש שלישות מיוחדת לנשי ובנות ישראל – כמבואר במדשי "זו"ל" שכתבם שהגאולה ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה. ובפרט ע"פ כך תהי' הגאולה העתידה בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה. ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל שדור האחרון של המלות (דור הראשון של הגאולה) דורנו זה, הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים – שבזה מודגש יותר תקשרו והישיבות שבין נשי ישראל הצדקניות שבדורנו זה שבזכותן תהי' הגאולה האמיתית והשלימה.

ישאלו הצדקניות שבדורנו זה "זמן מתן תורתנו" צריכה להיות

ולכן, בעמדתנו במינים שבהן "זמן חרותנו" זמן חרותנו של נשי

הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלמות – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז

יהי' החידוש האמיתי דמתן תורה, "תורה חדשה מאתי תצא", לכל בני"ש בכל הדורות, ובראשם האבות והאמהות, אבהם יצחק ויעקב, שדה רבקה רחל וראה בלה וזלפה, וכל הצדקים שעמם התחיל

ותחיית המתים, ועד לתחיית המתים דכל בני"ש, ביחד עם דורנו זה, ובראש ובראשונה נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובאים כולם יחדיו, עם משיח צדקנו, לאיצונו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ועד לקדש הקדשים, שבו נמצא הארון, ובו נמצאים הלוחות, לוחות ראשונות ולוחות אחרונות, והספר תורה (מצד הארון או בתוך הארון).

וע"י פעולתן של נשי ובנות ישראל בכל מקום שהם וגם כשנמצאים עדיין בגלות, ולא דוקא במקום שיש ריבוי בתי כנסיות ובתי מדרשות ושיבות, אלא גם במקומות שיש מעט בלבד, ויש צורך להוסיף יותר, כולל ובמיוחד ע"י נשי ובנות ישראל] שעושות מהבית הפרטי שלהן בית תורה תפלה וגמ"ח – ממנהרי' ומזוה"מ עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז עתידו' בתי כנסיות ובתי מדרשות שבתו לארץ להקבץ בארץ ישראל, בהמקדש העיקרי, בית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו, כפי שתפתלים לאחרי ספירת העומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה".

(מס'תות כ"ח א"ר, לנשי ובנות תב"ד, ה'תשס"א - ב'תת מ'תת)

ואעפ"כ, גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, "מדבר העמים", ויש דברים המבלבלים כו' לעסוק בתו"מ"א כהגון – בכחו וביכולתו של יהודי לפעול על עצמו שמצב הגלות לא יפריע לו לשלימות העבודה בתו"מ"א – ע"ז **שמתבונן ומצוייר לעצמו** את מצב הגאולה שזוכים אלי' **תיקף ומיד ממש**, שאז, נעשה בהרגש נפשו מצב שהוא מעין דוגמת מצב הגאולה.

[וע"ד המדובר כמ"פ שהענין ד'תורתו אומנתו" שייך אצל כא"א מישראל – שבמשך הזמן שקובע לתורה מציייר לעצמו שאין שום דבר בעולמו מלבד התורה].

וכפי שרואים במחשש בטבע בני-אדם, שרגש השמחה והתענוג בגלל מאורע שמתרחש במשך זמן מסוים ביום, פועל על היום כולו, גם על התחילת היום, **לפני בוא המאורע**, בידעו שעומד להתרחש תיקף מאורע המשמח.

(מס'תות כ"ח א"ר, מ'תת"ד ס'תו ה'תשס"א - ב'תת מ'תת)

סופרים את הימים, השנים והדורות שנמצאים בגלות

.. מובן, שכדי שתהי' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובפנימיות במינים שלפנ"ז, עד שנועשה "טבע" אצל כא"א מישראל, ובפרט נשי ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתבונן ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היותה "ארוכה מארץ מוד"ג", ועד למעלה מכל מדידה והגבלה, בכחו של כא"א מישראל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזוה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות.

ועוד וז"ל עיקר – שבביד עם התשוקה והמענועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מחי' יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והמענועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצוברים "עד מת"י... ומבקשים מהקב"ה שתתקף ומיד יוציא את כל בני"ש, כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכאמר, תיקף ומיד ממש, בימי זה, כפי שמתבד' כא"א מישראל: "אחכה לו **ככל יום שיבוא**", וכפי שמבקשים בתפילת שמו"ע: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". "מהרה" דייקא, ולא רק "מהרה" לפי ההגבלות של בשר ודם, אלא "מהרה" דהקב"ה תיקף ומיד ממש. ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו ממהר ומרז' עוד יותר קיומם בפועל ממש, כך, שמהלימוד יוצאים תיקף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

(מס'תות כ"ח א"ר, לנשי ובנות תב"ד, ה'תשס"א - מ'תת)